

РЕШЕНИЕ

№ 7402

гр. София, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 28.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **5379** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 вр. чл.149 ал.2 вр. ал.1 от АПК.

Образувано е на основание постъпила жалба от „Бедрум“ ЕООД, представлявано от управителя В. Б. Б. чрез адв. А. И. /пълномощно л. 15/ против мълчалив отказ на Министъра на туризма да се произнесе по заявление на дружеството вх.№ Т-26-Б122/10.05.2023г.

В съдебно заседание, чрез писмена молба от адв. И., жалбата се поддържа, претендират се разноски по представен списък. Представя се договор за правна защита и съдействие.

Ответникът – министъра на туризма, чрез процесуалния си представител – главен юрисконсулт Л. А. /пълномощно на л.49/ в съпроводително писмо, както и в писмено становище изтъква доводи за недопустимост на жалбата, алтернативно за неоснователност и недоказаност. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

СГП не е взела участие в производството.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка и адм.д. №3368/2022г. по описа на АССГ.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Административното производство е образувано по заявление с рег. №Т-26-Б-122/10.05.2023г. /л.16, видно от печат върху същото на Министерството на

туризма/ , адресирано до министъра на туризма, с което дружеството „Бедрум“ ЕООД чрез своя управител е представил заверен препис от влязло в сила Решение 6375/01.11.2022г. на АССГ по адм.д. № 3368/2022 г. С представеното на органа съдебно решение, което след съдебен контрол е оставено в сила с Решение № 4498/27.04.2023г. на ВАС , се отменя Заповед № Т-РД-27-608/25.03.2022г., с която се отказва на дружеството БФП по схема ВГ-176789478-2021-06 безвъзмездна финансова помощ /БФП/ и преписката се връща за министъра на туризма за ново произнасяне по заявлението, при спазване на дадените задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Със заявление от 10.05.2023г., жалбоподателят е поискал в 14-дневен срок , считано от датата на постъпване на заявлението да се изпълни съдебното решение и органът да се произнесе, като издаде заповед за отпускане на безвъзмездна финансова помощ на дружеството, в размер на 24 421,60лв.

По делото липсват доказателства по това заявление от министъра на туризма да са извършени процесуални действия, които да са от значение за изпълнението на произнесеното съдебно решение.

От процесуалния представител на ответника са представени доказателства /разпечатка от деловодна система л.95/ единствено за предоставяне на административната преписка на Постоянно действаща оценителна комисия /ПДОК/, чийто състав е определен от министъра на туризма със Заповед № -РД-16-403/04.11.2022г. и Заповед № Т-РД-16-67/13.02.2023г. за преразглеждане на първоначалното заявление. Сочи се, че на 17.05.2023г. Решение 6375/01.11.2022г. на АССГ по адм.д. № 3368/2022 г., с което е отменена Заповед за отказ за предоставяне на БФП и преписката е върната на органа за ново произнасяне е вписано под №25 в таблицата, в която се регистрират решенията, с които преписките се връщат на органа. Прилага се разпечатка от таблица /л. 94/ Цитира се и писмо от Министерство на финансите, което не е представено и се твърди, че се очаква получаването на методически указания от ЕК.

Доказателства за изрично произнасяне по заявление с вх. № вх.№ Т-26-Б122/10.05.2023г. на жалбоподателя, не са представени и към датата на последното съдебно заседание.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна и срещу подлежащ на оспорване формиран мълчалив отказ.

От представените по делото доказателства е видно, че жалбоподателят е депозирал заявление до компетентния орган, за произнасяне, съобразно влязло в сила съдебно решение и дадените в него задължителни указания. Компетентния орган е следвало да го разгледа в срок не по-дълъг от 14 дни от датата на регистриране, следователно до 25.05.2023г.. Безспорно в този срок, а и след това същият не се е произнесъл. Следователно мълчалив отказ е налице. Съгласно чл.149,ал.2отАПК мълчаливият отказ или мълчаливото съгласие може да се оспори в едномесечен срок от изтичането на срока, в който административният орган е бил длъжен да се произнесе. При тази уредба, срокът за оспорване на мълчаливия отказ е започнал да тече на 26.05.202г., на която дата е подадена жалбата, следователно преклузивният срок за обжалване е спазен.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че жалбата е и **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно изричната разпоредба на чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, като съгласно, ал. 2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Настоящият състав не споделя доводите на органа, че не е налице формиран мълчалив отказ по депозираното заявление, тъй като по преписката се „процедира“. В конкретния случай и предвид представените разпечатки от деловодна система, всъщност става въпрос единствено за администриране на преписката, но не и за извършване на каквито е да било правни действия, насочени към цялостното произнасяне.

Не се споделят и доводите, че тъй като характерът на сроковете по чл. 57 от АПК е инструктивен, то не може да се приеме, че неспазването им може да представлява отменително основание. Безспорно срока по чл. 57 от АПК има инструктивен характер, но 14-дневния срок за произнасяне е многократно изтекъл. Неоспоримо е също, че инструктивният характер на срока не следва да се възприема като разрешено от закона бездействие на административния орган. Това води до нарушаване установения в чл. 11 от АПК принцип на бързина и процесуална икономия, изискващ процесуалните действия да се извършват за най-краткото време, необходимо според конкретните обстоятелства и целта на административния акт. Удължаването на инструктивния срок от 14 дни на 4 месеца следва да е наложено от обективни фактори, налагащи събиране на допълнителни доказателства и изясняване на факти, които са от значение за издаване на материално законосъобразен административен акт. В случая ответникът не се е произнесъл до датата на последното съдебно заседание, и макар този срок да е инструктивен и с изтичането му да не се погасява и преклудира правото на решаване на въпроса по същество, съдът приема, че е допуснато нарушение по см. на чл. 11 от АПК- норма, задължаваща административните органи в Република България да извършват процесуалните действия в сроковете, определени в закона и за най-краткото време.

В конкретния случай не е налице и хипотезата на наличие на обективни фактори, налагащи събиране на допълнителни доказателства и изясняване на факти. Посоченото писмо на МФ и очакването на методически указания не са правнорелевантни факти, които биха могли да имат значение за дължимото произнасяне от органа. Подобни твърдения навеждат на изводи за пререшаване на правния спор, по който има влязло в сила съдебно решение, задължително за всички. Подобно пререшаване е недопустимо, поради факта, че решенията по оспорване на административни актове потвърждават или отричат със сила на присъдено нещо нищожността и/или унищожаемостта на атакувания пред съда административен и респективно е в нарушаване на законната регламентация. Съгласно разпоредбата на чл. 177 ал.1 от АПК решението на съда има сила за страните по делото. Ако оспореният акт бъде отменен или изменен, решението има действие по отношение на всички. Пререшаване на решен от съд правен спор е абсолютно недопустимо и в нарушение на основни принципи на правото.

Ирелевантни са изложените съображения на ответника и относно разпоредбите на

чл. 304 и 256 и сл. от АПК, доколкото настоящето производство не се разглежда по този ред.

Вярно е, че не всяко непроизнасяне на органа представлява мълчалив отказ. Безспорно е обаче, че такъв винаги е налице когато овластеният административен орган е задължен да издаде административен акт в законовоопределен срок по отправеното до него искане, по което той не се е произнесъл. Мълчаливият отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 АПК представлява липса на волеизявление от страна на административен орган в случаите, когато този орган има задължение да се произнесе по направено пред него искане.

Такъв именно е настоящия случай.

Предвид гореизложеното мълчаливият отказ на министъра на туризма следва да бъде отменен, а преписката следва да бъде върната на задължения субект за произнасяне по заявлението, съобразно мотивите в произнесеното и влязло в сила съдебно решение по адм.д. № 3368/2022г. на АССГ.

При този изход на делото основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане за присъждане на направените от нея разноски. Съгласно чл. 143, ал. 1 АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От представените в тази насока доказателства се установява, че оспорващата страна е заплатила държавна такса в размер на 195,38лв лева за образуване на делото. На представлявалия я адвокат е заплатен адвокатски хонорар за производството по настоящото дело в размер на 8000 лева, видно от приложения на лист 90 от делото договор за правна защита и съдействие от 16.06.2023 г. Съдът намира за основателно направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение с оглед фактическата и правна сложност на делото и обема на извършената от адвоката работа и доколкото същото значително надвишава минимално предвидените размери по Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, то следва адвокатското възнаграждение да се редуцира до предвиденото в Наредбата, а именно до сумата от 2558лв. /две хиляди петстотин деветдесет и осем лева/.

Водим от гореизложеното Административен съд - София-град, Трето отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ мълчаливия отказ на Министъра на туризма да се произнесе по заявление вх.№ Т-26-Б-122/10.05.2023г. на „Бедрум“ ЕООД, представлявано от управителя В. Б. Б..

ИЗПРАЩА преписката на Министъра на туризма да се произнесе по заявление вх.№ Т-26-Б-122/10.05.2023г. на „Бедрум“ ЕООД, представлявано от управителя В. Б. Б. в законоустановения 14-дневен срок от получаване на решението, съобразно дадените в мотивите на настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерството на туризма да заплати на „Бедрум“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя В. Б. Б. деловодни разноски в размер на 2 793,27лв /две хиляда седемстотин деветдесет и три лева и двадесет и седем стотинки/ лева,

включващи държавна такса и адвокатски хонорар.
Решението е подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му.
Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: